

Kris Tavernier

De verworpen Koning

Over de opbouw van het evangelie naar Mattheüs

Mattheüs 1 - 28

Het evangelie van de Koning

Het blijft onbegrijpelijk hoe Degene Die niets dan goede daden heeft gedaan onder Zijn volk, terechtgesteld is als een misdadiger. Hoe de Heer Die steeds opriep tot het eren van God, veroordeeld werd op grond van godslastering. Hoe Hij, Die zoveel van de mensen hield, door de mensen werd gehaat. Hoe de Koning, Die tot Zijn volk kwam, werd verworpen door het volk en juist door hen werd overgeleverd in de handen van de Romeinen. In geen ander evangelie is de verwerping van de Heer Jezus Christus zo prominent aanwezig als in het Mattheüs-evangelie. Dat heeft natuurlijk te maken met de opzet van dit evangelie. Mattheüs is meer thematisch van opbouw dan chronologisch. De Heer Jezus wordt ons erin voorgesteld als de Koning, Die tot Zijn volk kwam. Daarvoor zijn legio bewijzen te noemen, waarvan ik er slechts enkele geef.

In Mattheüs 1:1 wordt de Heer Jezus direct aangekondigd als de Zoon van David, waarbij David uitdrukkelijk 'de koning' (1:6¹) wordt genoemd. De Heer Jezus wordt ook de Zoon van Abraham genoemd, maar pas in tweede instantie, terwijl het chronologisch gezien omgekeerd zou zijn. Vervolgens vinden we een summier verslag van Zijn geboorte, maar daarbij wordt geen vermelding gemaakt van de

---

¹ Volgens de Statenvertaling moet in dit vers zelfs twee keer 'de koning' gelezen worden, zo ook in de Engelse King James vertaling.

stal. Er wordt slechts vermeld dat Hij geboren is in Bethlehem, de stad van David (2:1, 6). Alleen in dit evangelie lezen we over de wijzen, die komen om de Koning van de Joden hulde te bewijzen (2:2). Ook lezen we over de angst van Herodes, die voor een opstand en de val van zijn troon vreest. Het gevolg daarvan is de vlucht naar Egypte, en de kindermoord die plaatsvindt. Johannes de Doper is de grote heraut van de Koning. Zo kunnen we heel het evangelie doorgaan en letten op het eigen accent van dit evangelie.

Verder is nog van belang te vermelden dat Mattheüs zich inspant om aan te tonen dat de Heer Jezus de beloofde Koning is, de Messias die is aangekondigd in het Oude Testament. Dat blijkt onder meer uit de veertien keer dat hij schrijft: 'opdat vervuld werd (...)'. Ook de uitdrukking 'zoals door de profeet (...)', komen we geregeld tegen. Mattheüs citeert ongeveer vijftig keer rechtstreeks uit het Oude Testament, en hij verwijst zo'n vijfenzeventig keer naar gebeurtenissen in het Oude Testament. Zo wordt aangetoond dat Christus de vervuller is van de Messiaanse profetieën. Mattheüs laat zijn lezers niet in onzekerheid: met Jezus is niemand minder verschenen dan de beloofde Messias, de Christus van God, de Koning van Israël.

Mattheüs clustert de woorden van de Heer Jezus in redevoeringen, zoals een koning doet die spreekt vanaf zijn troon. Zowel de eerste rede (de zgn. bergrede), als de laatste rede (de zgn. eindtijdrede), worden uitgesproken terwijl de Koning op een *berg* zit (resp. Matt. 5:1; 24:3). Elke rede in dit evangelie wordt afgesloten met een bepaalde formule zoals: 'en het geschiedde, toen Jezus deze woorden geëindigd had (...)'. (7:28; 11:1; 13:53; 19:1; 26:1). Zo geeft Mattheüs ons meer te horen van het onderwijs van de Heer Jezus, van de woorden van de Koning, dan de andere evangelisten. Aan het eind van het evangelie vinden we de Koning, aan Wie gegeven is 'alle macht in hemel en op aarde' (28:18). Zo begint dit evangelie met een koning, en eindigt het met dé Koning.

Indeling van het evangelie

Het evangelie naar Mattheüs kan verdeeld worden in drie hoofddelen. Deze indeling in drie delen wordt ondersteund door Mattheüs 1:1. Want Hij is de Zoon van David, de Zoon van Abraham. We vinden tweemaal de woorden 'van toen aan (...)' vermeld in dit evangelie (4:17; 16:21). Die woorden geven aan dat er iets verandert in het optreden van de Heer Jezus. Daardoor krijgen we een indeling van het evangelie in drie hoofddelen:

Mattheüs 1:1-4:16:	inleiding
Mattheüs 4:17-16:20:	eerste hoofddeel (David)
Mattheüs 16:21-28:20:	tweede hoofddeel (Abraham)

Inleiding

In de inleiding gaat het erom dat de Koning wordt *aangekondigd*. Allereerst wordt de Koning aangekondigd door Zijn geslachtsregister (Matt. 1:1-1:17). Vervolgens door Zijn bijzondere geboorte en de omstandigheden die daarmee verband houden (Matt. 1:18-2:23). Ten derde wordt Hij aangekondigd door een heraut, Johannes de Doper (Matt. 3:1-3:12). Ten slotte wordt Hij aangekondigd door middel van de goedkeuring van God Zelf (Matt. 3:13-4:16). Hij wordt ‘gekeurd’ door de hemelen, die zich boven Hem openen, door de satan die Hem verzoekt, en door de Schriften die van Hem spreken.

Deel 1: David

De inleiding eindigt met een citaat uit Jesaja 8:23-9:1, waarin de komst van de Messias wordt aangekondigd (Matt. 4:15-16). Vooral Mattheüs 4:16 is voor de indeling van belang: ‘(...) het volk dat in duisternis zat, heeft een groot licht gezien, en voor hen die zaten in het land en de schaduw van de dood, hun is een licht opgegaan’. Daarop volgen dan voor de eerste keer in dit evangelie de woorden ‘van toen aan’ (vs. 17). Wat is hier dan ‘van toen aan’? De Heer Jezus begon met Zijn *prediking*, en Hij verkondigde dat het koninkrijk der hemelen nabij gekomen was (zie ook Matt. 9:35). Om zo te zeggen gaat het licht aan voor Israël! Het koninkrijk komt eraan, want de Koning is tot Zijn volk gekomen. Het koninkrijk wordt bekendgemaakt aan Israël. Ik zeg met nadruk: ‘aan Israël’. Het koningschap van David houdt immers verband met de beloften die zijn gedaan aan Israël.

Wanneer de Heer Jezus later de discipelen uitzendt, stuurt Hij hen naar ‘de verloren schapen van het huis Israëls’ (Matt. 10:6). Aan *hen* moeten zij prediken dat het koninkrijk der hemelen nabij gekomen is (vs. 7). Uitdrukkelijk zegt Hij dat zij *niet* mogen gaan naar de heidenen of de Samaritanen (vs. 5). Wanneer later een Kananese vrouw bij de Heer Jezus komt, weigert Hij haar aanvankelijk te

helpen, hoewel zij Hem erkent als de Zoon van David (Matt. 15:21-28). De motivatie die Hij daarvoor geeft, is dat Hij alleen gezonden is tot de verloren schapen van het huis Israëls (vs. 24; vgl. Hand. 3:26). Hij wil het brood voor de kinderen (Israël) niet geven aan de honden (de heidenen). Deze beide voorvallen zijn helemaal in lijn met dit deel van het evangelie, het David-deel, dat handelt over het koningschap van de Koning van Israël.

Deel 2: Abraham

Zozeer als het licht aanging voor Israël aan het begin van het David-deel van dit evangelie, gaat het ook weer uit aan het einde daarvan. In Mattheüs 16:20 lezen we: 'Toen verbood Hij Zijn discipelen, dat zij iemand zouden zeggen dat Hij de Christus (Messias, Koning) was'. Daarop volgen dan weer de woorden 'van toen aan' (vs. 21). Opnieuw stellen we daarop de vraag: Wat is er hier 'van toen aan'? Nu begint de Heer Jezus niet met de prediking dat het koninkrijk der hemelen nabij gekomen was, zoals aan het begin van het David-deel, maar met de aankondiging aan de discipelen dat Hij naar Jeruzalem zou gaan om daar te lijden en te sterven. Hij kondigt Zijn werk als het ware Offer aan. Zo begint het Abraham-deel.

Het is van belang hierbij op te merken dat de Heer Jezus Zich op dat moment niet op Joodse grond bevond, maar in een heidens gebied, in Caesarea Filippi (Matt. 16:13). Dit ligt helemaal noordelijk van Israël bij de berg Hermon in de Libanonvlakte. Voor het eerst heeft de Heer hier gesproken over de gemeente die Hij zal gaan bouwen (Matt. 16:18). De gemeente bestaat niet alleen uit Joden, maar ook uit heidenen (Ef. 2:11-22). Daar ligt al een eerste aanwijzing dat de heidenen binnen het gezichtsveld komen. Dat God ook voor de heidenen het heil heeft bereid, lag reeds opgesloten in de belofte die aan *Abraham* is gedaan (Gen. 12:3). Het heil komt niet alleen tot de volken door middel van de gemeente. Ook bij de wederkomst van de Heer Jezus Christus, de Koning, zullen zij delen in het heil dat Hij brengt. Ook dan zal dezelfde volgorde gerespecteerd worden. Eerst zal Hij het koningschap over Israël aanvaarden (David), om vervolgens Zijn koningschap uit te breiden tot de einden van de aarde (Abraham). Het was toen nog niet de tijd hiervoor, en het heil gaat dus eerst via de gemeente. Dat alle volken binnen het gezichtsveld komen te vallen, houdt verband met de belofte aan Abraham.

Het evangelie eindigt met het bevel dat de prediking aan alle volken moet worden gericht (Matt. 28:19). Niet meer alleen aan Israël, zoals bij de eerdere uitzending van de discipelen (Matt. 10). Het gaat nu niet alleen om de verloren schapen van het huis Israëls, maar om alle verloren schapen onder alle volken.

Samenvatting

Wie was de zoon van David, en wie was de zoon van Abraham? De zoon van David was *Salomo*, de vredekonink met aanzien en heerlijkheid zoals er geen andere koning in Israël is geweest. De zoon van Abraham was *Isaak*, weliswaar de zoon van belofte, maar ook de zoon die als offer op het altaar gelegd werd. De verandering in dit evangelie, waarbij overgegaan wordt van het David-deel naar het Abraham-deel, van het geopenbaarde koninkrijk naar het verborgen koninkrijk, heeft alles te maken met de verwerping van de Koning. Schematisch voorgesteld:

Deel 1: David (4:17-16:20) 'Van toen aan ...'

Verbonden met de beloften aan Israël

4:16: licht aan: Het koninkrijk geopenbaard

16:20: licht uit: Het koninkrijk verborgen

reden: Verwerping van de Koning (overgang: 13:1-16:20)

Deel 2: Abraham (16:21-28:20) 'Van toen aan ...'

Verbonden met de beloften voor de hele wereld

Van een geopenbaard koninkrijk naar een verborgen koninkrijk

Het laatste stuk van het David-deel staat helemaal in het licht van de verwerping van de Koning (Matt. 13:1-16:20). Dit stuk kunnen we beschouwen als de overgang, de aanzet voor de verandering van het geopenbaarde koninkrijk naar het *verborgen* koninkrijk. Met Mattheüs 13:1 zijn we op een scharniermoment in dit evangelie aangekomen: 'Op die dag ging Jezus het huis uit en Hij zat bij de

zee'. Elke vermelding in de Schrift is van belang, zo ook hier. Het 'huis', zo hebben we al gezien, spreekt van het huis van Israël. De 'zee' is een uit het Oude Testament bekend beeld van de volkeren. Zo zien we dat de Heer Zich hier begint af te wenden van Israël, en de blik richt op de volken. Dat Hij Zich afwendt van Israël wordt ook geïllustreerd door wat er hiervoor gebeurt, waarbij Hij Zijn familie afwijst (Matt. 12:46-50). Dat is wat Hij op die manier probeert duidelijk te maken. Zo zal Hij ook op de dag na Zijn voorstelling aan Jeruzalem als de Koning, het nationale doodsvonnissen van Israël illustreren door de vervloeking van de vijgenboom (Matt. 21:18-19). Hij vond immers geen vrucht eraan, wat spreekt van de onbekeerlijkheid van het volk. Het is voorlopig slechts het begin van de verandering in dit evangelie, het is nog maar het kijken naar de zee.

De verandering is ook duidelijk merkbaar doordat de Heer Jezus nu in gelijkenissen begint te spreken. Terwijl Zijn prediking tot dan toe begrijpelijk was voor iedereen, is dat nu niet meer het geval. Het doel van de gelijkenissen is immers enerzijds, dat het koninkrijk wordt verborgen voor de ongelovigen, en anderzijds dat het zichtbaar is voor de gelovigen (Matt. 13:10-17). Hij sprak alleen nog maar openlijk tot het volk in gelijkenissen (Matt. 13:34-35). Maar Hij geeft verder onderwijs over de gelijkenissen in de besloten kring van de discipelen (Matt. 13:36-43).

Uiteindelijk komen we in hoofdstuk 16 van het evangelie bij het moment waarop de grote overgang tot stand komt. Treffend lezen we in Mattheüs 16:4, aan het einde van dat vers: 'Hij verliet hen en ging heen'. De vraag die we daarop stellen is: Waarheen? Het antwoord lezen we in vers 13: 'Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was'. Dáár, in *heidens* gebied, horen we de bijzondere belijdenis van Petrus, de aankondiging van het bouwen van de gemeente, de eerste aankondiging van Christus' lijden en sterven; en daarop volgt de verheerlijking op de berg. Vanaf dan gaat de Heer in dit evangelie bijna rechtstreeks vanuit Caesarea Filippi (Matt. 16:13, 21), via Galilea (Matt. 17:22) en Judea (Matt. 19:1), naar Jeruzalem (Matt. 20:17; 21:1). Het aankondigen van het koninkrijk is er helemaal niet meer bij. Wat heeft die grote verandering veroorzaakt? Het is de onbekeerlijkheid van het volk, en de verwerping van de Messias die ermee gepaard gaat.

De verwerping van de Koning

Onbekeerlijkheid is één ding, verwerping is een ander ding, maar het is wel veel erger. Reeds in hoofdstuk 9 tonen de farizeeën hun afkeuring over de omgang van de Heer met zondaars (vs. 11). En ook Zijn verwerping laat niet op zich wachten: 'De farizeeën echter zeiden: Door de overste van de demonen drijft Hij de demonen uit' (vs. 34).

Nadat de Heer Jezus Zijn discipelen heeft uitgezonden door heel Israël om het koninkrijk te verkondigen (Matt. 10), blijkt de respons tegen te vallen. Het toenmalige geslacht van Israël bekeerde zich niet; en de Heer verwijt het hun, allereerst in Zijn woongebied Galilea (Matt. 11:16-24). Het koninkrijk was er gepredikt met woorden, en ondersteund door tekenen en krachten; maar bekering kwam er niet. In vers 19 getuigt Hij bovendien voor de eerste keer van Zijn verwerping: 'De Zoon des mensen is gekomen en heeft gegeten en gedronken, en zij zeggen: Zie, een mens die een gulzigaard en wijndrinker is, een vriend van tollenaars en zondaars'. Johannes de Doper werd verweten dat hij een ascetische levensstijl had (vs. 18), maar Christus werd verweten dat Zijn levensstijl precies het tegendeel was. Het toont de onbekeerlijkheid van het volk aan.

Met hoofdstuk 12 komt de verwerping nog duidelijker naar voren. Daar lezen we voor het eerst dat het voorstel wordt gedaan om de Heer Jezus om te brengen (vs. 14). Daarop volgt dat de Heer aan de mensen die Hij geneest verbiedt Hem bekend te maken (vs. 16). Opnieuw wordt dan het verwijt geuit dat de Heer de wonderen doet door de overste van de boze geesten (vs. 24). Ten slotte zijn het niet alleen de farizeeën, maar ook de schriftgeleerden die hun kant kiezen (vs. 38). Zo merken we hoe de onbekeerlijkheid van het volk en de verwerping van de Heer ten grondslag liggen aan de overgang die plaatsvindt in dit evangelie. Het gaat vervolgens van kwaad tot erger. Het verzet en de mate van verwerping nemen toe, doordat er ook farizeeën en schriftgeleerden uit Jeruzalem komen (Matt. 15:1). De kring van degenen die de Heer verwerpen breidt zich nog verder uit, doordat ook de sadduceeën op het toneel verschijnen (Matt. 16:1). Hoewel de farizeeën en sadduceeën elkaars rivalen waren, bundelen zij nu hun krachten.

Tot drie keer toe gaat de Heer nu Zijn verwerping aankondigen aan de discipelen (Matt. 16:21; 17:22-23; 20:17-19). Als Hij in Jeruzalem is aangekomen, begeeft Hij Zich naar de tempel. Er zijn daar kinderen die de Messiasgroet brengen (vgl. Matt. 21:9, 15; 23:39), namelijk: 'Hosanna voor de Zoon van David'. De overpriesters en de schriftgeleerden nemen het Hem bijzonder kwalijk dat Hij dit toestaat. Let erop dat de kring zich weer uitbreidt, nu met de *overpriesters*. Hierbij voegen zich de

volgende dag nog de *oudsten* van het volk (vs. 23). In hoofdstuk 22 wordt de kring nog groter, nu komen ook de *Herodianen* erbij (vs. 16). In dit hoofdstuk laat Mattheüs drie groepen naar voren komen, die onderling niet zoveel van elkaar moesten hebben: de Herodianen, de sadduceeën en de farizeeën. Na overleg komen ze elk op hun beurt met een strikvraag, om Hem met list te vangen (22:15). De Herodianen stellen een politieke vraag (vs. 16-22), vervolgens komen de sadduceeën met een theologische vraag (vs. 23-33), en als laatste komen de farizeeën met een ethische vraag (vs. 34-40). Ze komen allemaal om Hem te verzoeken, maar druipen stuk voor stuk af; de farizeeën nadat Jezus hun een tegenvraag heeft gesteld (vs. 22, 33, 46). Na deze nederlagen durven ze de confrontatie niet meer openlijk aan te gaan. Maar het plan om Hem te doden, gaat gewoon door (Matt. 26:4). In de persoon van Judas wordt de noodzakelijke verrader gevonden (vs. 14-16).

Wanneer Hij eenmaal in de macht van Zijn tegenstanders is gevallen – of beter geformuleerd: Zich overgegeven heeft in de handen van Zijn vijanden – verschijnt Hij voor de Raad, die alvast klaar zat (Matt. 26:57). Het moment waarop het doek valt, is te vinden in de aanspraken van de Heer Jezus op Zijn koningschap (vs. 64). De naam ‘Zoon des mensen’, die Hij daar op Zichzelf betreft, is niets minder dan een Messiaanse titel (zie Dan. 7:13-14). De hogepriester scheurt zijn kleren, en de Koning wordt verworpen.

Wie zegt u dat Ik ben?

Op het punt waarop er van het David-deel naar het Abraham-deel wordt overgegaan, klinkt in dit evangelie de indringende vraag: ‘U echter, wie zegt u dat Ik ben?’ (Matt. 16:15). Het is een heel belangrijke vraag, want met het antwoord op die vraag staat of valt tevens de bekering van het volk en de verwerping van de Heer. Het volk had zich niet bekeerd, en de verwerping van de Heer door de leiders van het volk begon vorm te krijgen. De Heer vroeg eerst nog aan de discipelen wie de mensen zeiden dat Hij was (vs. 13). Over het antwoord op die vraag bestond echter verwarring, zo blijkt. Sommigen zeiden dat Hij Johannes de Doper was, anderen hielden het bij Elia, weer anderen dachten aan Jeremia; en wie geen naam wilde noemen, sprak over Hem als één van de profeten. In het Joodse denkkader zijn dit stuk voor stuk redelijke antwoorden, maar evengoed zijn ze toch verkeerd. Het goede antwoord: ‘de Messias, de beloofde Christus, de

Koning', zat er niet bij. En ook verder in dit evangelie komt dit antwoord er steeds maar niet.

Het is frappant dat zelfs de intocht van de Koning in Jeruzalem de ogen niet opende. Onderweg van Bethfage naar Jeruzalem nam de mensenmassa toe. Immers, velen uit Israël waren op weg naar Jeruzalem om het paasfeest te vieren. Er zijn er die voor de Heer Jezus uitgaan, en er zijn er die Hem volgen (Matt. 21:9). Zo ontstaat een hele stoet, die de Koning binnenleidt in Jeruzalem. De Koning Zelf is gezeten op een ezelsveulen (vs. 2), overeenkomstig de profetie van Zacharia 9:9 (zie Matt. 21:5). De vervulling van de profetie vindt plaats voor de ogen van de mensen. De koningsgroet weerklinkt overal: 'Hosanna voor de Zoon van David!' (vgl. Ps. 118:25-26). Heel Jeruzalem is ooggetuige van dit gebeuren (vs. 10). De vraag klinkt overal luid: 'Wie is dit?' Hoeveel luider had het antwoord niet moeten klinken: De Koning komt. Maar het antwoord is: 'Dit is de profeet, Jezus, van Nazareth in Galilea' (21:11).

Tijdens de intocht riepen de mensen ook nog: '(...) gezegend Hij Die komt in de naam van de Heer' (21:9). De Heer Jezus herhaalt deze woorden later, wanneer Hij spreekt over de onbekeerlijkheid van Jeruzalem (23:39). Tussen deze beide keren is stilzwijgend de vraag aanwezig: 'Wie is dit?' Of persoonlijker: 'Wie zegt u dat Ik ben?' Zie Mattheüs 21:10, 46; 22:41-46.

Laten we nog de eerste en de laatste keer dat deze vraag wordt gesteld met elkaar vergelijken. De eerste keer, zoals we al gezien hebben, wordt de vraag gesteld in Caesarea Filippi. Nadat de antwoorden van het volk de revue passeren, stelt de Heer Jezus dezelfde vraag aan Zijn discipelen. Het is Petrus die antwoordt: 'U bent de Christus, de Zoon van de levende God' (Matt. 16:16). Wat kan het geloof toch zien! Vlees en bloed kunnen niet zien Wie Hij werkelijk is, maar de Vader openbaart Hem graag aan degene die gelooft (16:17; vgl. Matt. 11:27). 'Wie zegt u dat Ik ben?' Wie is Hij voor u, Wie is Hij voor mij? Die vraag komt naar ons toe met het oog op de bekering. Maar evenzeer blijft de vraag ook aanwezig in onze gedachten: Wie is Deze? En wie kan Hem doorgronden? Laat het zo zijn dat wij telkens in aanbidding uitroepen wat de Vader ons heeft getoond over Hem, 'de Christus, de Zoon van de levende God'.

Helemaal anders verloopt het wanneer de Heer Jezus voor de Raad is gebracht. Allerlei valse verklaringen worden er afgelegd, maar niets overtuigt. Dan komt het aan op de vraag *Wie* Hij is. 'En de hogepriester zei tot Hem: Ik bezweer U bij de levende God, dat U ons zegt of U de Christus bent, de Zoon van God' (Matt. 26:63). Mattheüs tekent exact dezelfde woorden op die Petrus uitsprak. Jezus antwoordt bevestigend: 'U hebt het gezegd' (vs. 64). Daarop richt Hij Zich tot alle

aanwezigen: 'Ik zeg u evenwel: van nu aan zult u de Zoon des mensen zien zitten aan de rechterhand van de kracht en zien komen op de wolken van de hemel'. Het 'u', dat tweemaal voorkomt, staat in het Grieks in het meervoud (zie Telosvoetnoot). Jezus refereert aan de Messiaanse psalm 110, die handelt over de priester-koning. In de tweede plaats verwijst Hij naar Daniël 7:13, waar wordt beschreven hoe de Zoon des mensen de heerschappij ontvangt van God Zelf. Hij vertelt hun nog meer dan wat Hem is gevraagd, terwijl Hij tot dan toe had gezwegen (26:63).

Het antwoord van de aanwezigen was echter geen aanbidding, maar de verwerping tot de dood toe. Terwijl de vraag aan de discipelen een aanleiding was tot aanbidding, zo is de vraagstelling voor de Raad aanleiding tot de verwerping van de Heer. Verder kunnen deze twee reacties niet uit elkaar liggen. Zó belangrijk is de vraag: 'Wie zegt u dat Ik ben?'

Verwerping en discipelschap

'Een discipel is niet boven zijn meester, en een slaaf niet boven zijn heer. Het is de discipel genoeg dat hij wordt als zijn meester, en de slaaf als zijn heer' (Matt. 10:24-25a). Het doet op het eerste gezicht eigenaardig aan deze woorden te lezen in het evangelie naar Mattheüs, dat handelt over de Koning. Maar het is de Heer Zelf, Die deze woorden tot de discipelen richt. Wanneer Hij die woorden uitsprekt, refereert Hij echter niet aan Zijn heerlijkheid als de Koning, maar aan Zijn verwerping.

Mattheüs laat de uitzending van de discipelen volgen, kort nadat voor de eerste keer in dit evangelie op de verwerping van de Heer Jezus is gezinspeeld (Matt. 9:34). Voordat de Heer de discipelen uitzendt, spreekt Hij echter over de vervolgingen die hun te wachten staan (Matt. 10:16-25). De vervolgingen kwamen toen niet direct over de discipelen, maar na de definitieve verwerping van de Koning op het kruis van Golgotha hebben zij zeker gedeeld in Zijn verwerping. En sindsdien ook vele andere trouwe onderdanen van de Koning door de eeuwen heen, tot op de dag van vandaag. Dit is het deel dat discipelen van Christus kunnen verwachten, totdat Hij komt in heerlijkheid en majesteit. In het licht van Zijn verwerping stelt de Koning tegenover Zijn onderdanen, dat zij bereid moeten zijn dezelfde plaats in te nemen die Zijn deel is. Hij spreekt immers 'bevelen' tegen Zijn discipelen (Matt. 11:1). De heer des huizes werd verworpen, dan volgt vanzelfsprekend hetzelfde voor de huisgenoten (10:25b). In de brief aan de

Hebreeën – net zoals het evangelie naar Mattheüs een door en door Joods boek in het Nieuwe Testament – lezen wij een gelijklopende oproep: ‘Laten wij daarom tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, terwijl wij Zijn smaad dragen’ (Hebr. 13:13). Ook deze oproep is geschreven in het licht van de verwerping van de Heer Jezus. Hij heeft ‘buiten de poort’ geleden (vs. 12).

De Koning richt *bevelen* tot Zijn onderdanen, maar toch merken we in deze rede een bijzondere intimiteit van de Koning met de discipelen (zie Matt. 10:28-31; 40-42). De Koning beveelt, maar Hij heeft Zijn onderdanen ook lief. Bent u een trouw onderdaan van de Koning? Weet dan dat Hij u graag ziet! Het is een kritische vraag, maar ik stel die allereerst aan mezelf. Ken ik in de praktijk van mijn leven verwerping? Gebeurt het wel eens dat ik ben bespot, of op zijn minst ben gemeden omdat ik een discipel van de Koning ben? Als dat niet zo is, ben ik dan wel een herkenbare onderdaan van de Koning? Durf ik pal te staan voor de Heer, wetend dat ik dan verwerping te verwachten heb? De Heer roept ons ertoe op Hem te belijden voor de mensen. Dan mogen wij weten dat Hij ons zal belijden voor Zijn Vader, Die in de hemelen is (Matt. 10:32). God houdt van de verworpenen. Is het niet bijzonder dat juist een verworpene, Mattheüs de tollenaar (Matt. 9:9), dit evangelie heeft mogen opschrijven waarin de verwerping van de Koning zo uitgebreid wordt verhaald?
